

og dermed ogsaa Børnenes Ret og giver Hustruen Medbestemmelsesret over Hjemmets Skæbne. Man skulde mene, at hvis der var nogen, der havde Krav paa at blive taget med paa Raad i det Spørgsmaal, var det netop Hustruen. Jeg betragter § 67 som en Prøvesten paa, om man virkelig mener noget med Kvindens Ligestilling med Manden. Her er Tale om noget saa fundamentalt som det fælles Hjemms Skæbne. Det forekommer mig derfor forunderligt, at mange, der har talt for Kvindens Ligestilling, nu ikke vil være med til at yde Kvinden denne Beskyttelse.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden (Mathilde Hauschultz), det konservative Folkeparti ene Ordfører — det konservative Folkeparti har som sædvanlig to Ordførere og overgaas kun denne Gang af Partiet Venstre, der møder med en hel Række —, har egentlig megen Sympati for denne Paragraf. Det ærede Medlem udtalte, at Tanken med Paragraffen er sund, men indskrænkede sig til denne Udtalelse og anførte derefter en Række juridiske — jeg kan maaske sige en Række kolde juridiske — Betragtninger, som ikke synes mig at veje ret meget i denne Forbindelse. Smukke Talemaader om den Paragraf gør det ikke; de skaber ikke nogen Beskyttelse for Kvinden, her gælder det om at vise i Handling, at man virkelig vil ligestille Mand og Kvinde. Men det ærede Medlem foreslaar, at Paragraffen med den sunde Tanke udgaar, og hvis jeg har forstaaet Partiet Venstres Ordfører rigtigt i Gaar, slutter Partiet sig nu til det konservative Folkepartis ene Ordfører paa dette Omraade, skønt Partiet i og for sig deler Ønsket om at værne Hustruen mod ubetimelige Dispositioner over Ægteparrets Hjem. Men desuagtet foretager man sig ikke noget, de to Partier gør intet for det, som de finder rigtigt. Jeg tror, man kan anvende om dem det gamle Ord, at det gode, som de vil, det gør de ikke, men det onde, som de ikke vil, det gør de. En Hovedgrund til, at de optræder paa den Maade, skulde være, at Handel med fast Ejendom og Pantsætning i fast Ejendom vilde hemmes, hvis denne Bestemmelse kom ind, hvis Manden, inden han solgte Huset eller lod tage Pant i det, skulde skaffe sin Kones Samtykke. Overfor noget saadant som Vigtigheden af, at Handel med fast Ejendom kan foregaa uhindret som hidtil, maa selvfølgelig Kvindens, Hustruens, Moderens Interesse vige. Ja, det har været den gamle Melodi, men det var

den Melodi jeg troede, vi ikke skulde synge paa længere.

Jeg vender mig derefter til Ændringsforslagene Nr. 78 og 79 til § 107. Disse Ændringsforslag gaar ud paa at lovfæste de nugældende Frister for Retten til at faa et Ægteskab opløst, 1 Aar og 6 Maaneder, hvor Parret er enigt, og 3 Aar, hvor det ikke er enigt, medens Lovforslaget, som ærede Medlemmer vil vide, foreslaar henholdsvis 1 Aar og 2 Aar. Nu mener de Partier paa Rigsdagen, der stiller disse Ændringsforslag, at de derved foretager et Skridt, som kan kaldes ægteskabsbevarende. Jeg maa tillade mig at tro, at det er en betydelig Misforstaaelse. Hvis det hjalp at anvende Lovtvang, naar man skal have Folk til at leve lykkeligt sammen, saa kunde de have Ret, men det forekommer mig usægtelig at være en overmaade udvortes, for ikke at bruge det stærke Udtryk overfladisk Betragtning. Jeg tror, de tager ganske fejl, naar de mener, at man vinder noget i Retning af at befæste Ægteskabet og gavne Moraliteten ved at fastholde de lange Frister. Jeg tror tværtimod, de gør lige det modsatte, de slaar overmaade meget i Stykker; de lange Frister virker baade demoraliserende og fremmer Umoraliteten. Jeg anbefaler derfor at stemme imod disse Ændringsforslag.

Dernæst kommer jeg til Kapitel VI. Dertil er der stillet Ændringsforslag Nr. 55 af et Mindretal, det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe) i Forbindelse med det ærede Medlem fra Mors (S. C. Nørgaard) og det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen), gaaende ud paa, at de allerfleste Paragraffer i dette Kapitel, der indeholder de vigtige Regler om Forældremyndigheden, om Sikringen af Moderens Stilling i Ægteskabet og hendes Ret til her at staa lige med Manden, skal forsvinde. Jeg ser nok, at man beholder § 54, der siger, at „Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Forældrene i Forening“, men det forekommer mig saamænd, at de Herrer burde have stillet Forslag om, at hele Kapitlet udgik. Naar de ikke antyder nogen som helst Vej, man, dersom der her kommer Strid, kan gaa, saa at den svagere Part kan blive beskyttet, saa er vi ikke et Skridt videre fremme, end vi er nu. Dette Kapitel er sikkert det i dette Lovforslag, som af Kvindene, af Mødrene, er blevet betragtet som det mest afgørende, fordi det fastslaar Moderens Ret som lige med Faderens, naar Talen er om de fælles Børn.